

De gaven van de Geest

Ons onderwerp is controversieel, dat wil zeggen, dat het een *twistpunt* kan worden, terwijl deze gaven van de Geest juist *bedoeld* zijn tot *opbouw* en tot *zegen* van de gemeente.

Als we de gaven van de Geest niet willen aannemen, ons er van afkeren en ze verwerpen, dan verwerpen we goddelijke hulp en keren wij ons op dit punt min of meer van God af.

Laten we in alle eerlijkheid onder ogen zien wat de heilige Geest ons wil aanbieden. Laten we samen verwachtingsvol zijn ten opzichte van de hulp die de heilige Geest ons wil geven, namelijk zijn genade gaven.

We gaan eerst lezen in 1 Cor. 12:7-10

7 Maar aan een ieder wordt de openbaring van de Geest gegeven tot welzijn van allen. 8 Want aan de een wordt door de Geest gegeven met wijsheid te spreken, en aan de ander met kennis te spreken krachtens dezelfde Geest.

9 Aan de een geloof door dezelfde Geest en aan de ander gaven van genezingen door die ene Geest.

10 Aan de een werking van krachten, aan de ander profetie; aan de een het onderscheiden van geesten, en aan de ander allerlei tongen, en aan weer een ander vertolking van tongen.

In vers 7 staat dat aan een ieder de openbaring van de Geest gegeven wordt tot welzijn van allen. Niemand wordt dus buitengesloten tenzij hij die openbaring van de Geest afwijst.

Laten we beginnen met de gave van wijsheid. Het is de gave van een woord van wijsheid; hoe wij moeten handelen in een praktijk situatie.

Als voorbeeld neem ik Handelingen 15 waar het gaat om een vergadering in Jeruzalem, waarbij veel verschil van mening rees (v.7) over de vraag of men heidenen, die tot geloof kwamen, moest besnijden en gebieden de wet van Mozes te houden of niet.

Nadat eerst Petrus hierover het woord had genomen, nam in vers

13 Jacobus het woord en zeo in vers 19 en 20 – wat kan gelden als een woord van wijsheid:

" Daarom ben ik van oordeel, dat men hen, die zich uit de heidenen tot God bekeren, niet verder moet lastig vallen, maar hun aanschrijven, dat zij zich hebben te onthouden van wat door de afgoden bezoedeld is, van hoererij, van het verstikte en van bloed. "

De hele vergadering neemt dit voorstel over en herhaalt in vers 28 en 29:

" Want het heeft *de heilige Geest en ons* goed gedacht, u verder geen last op te leggen dan dit noodzakelijke: onthouding van hetgeen de afgoden geofferd is, van bloed, van het verstikte en van hoererij; indien gij u hier voor wacht, zult gij wèl doen. "

De voorstel van Jacobus was dus een woord van wijsheid, gegeven door de heilige Geest.

Verder staat in Hd. 6:10 over Stefanus geschreven: "en zij waren niet bij machte de wijsheid en de Geest, waardoor hij sprak, te weerstaan."

De gave van kennis. We nemen als voorbeeld een voorval uit het leven van Spurgeon, de bekende Baptisten evangelist die leefde van 1834-1882. Hij is dus slechts 48 jaar geworden maar heeft met veel zegen gearbeid.

Hij onderbrak eens zijn toespraak en wees naar een bepaalde plek in het publiek en riep: "Jongeman daar, de handschoenen die je draagt, heb je niet betaald; je hebt ze gestolen van je baas." Daarna vervolgde hij zijn toespraak.

Na de dienst kwam er een bleke, geschokte jongen naar Spurgeon toe en vroeg of hij hem even onder vier ogen kon spreken.

Hij legde een paar handschoenen op tafel en zei: "Dit is de eerste keer dat ik mijn baas heb bestolen; ik zal het nooit meer doen. Geef me alstublieft niet aan, meneer. Mijn moeder gaat eraan onderdoor als ze hoort dat ik een dief ben."

Spurgeon kreeg onmiskenbaar een woord van kennis, als een spontane en duidelijk bovennatuurlijke openbaring van de Geest.

Petrus kreeg door openbaring van de Geest kennis van de geheime

leugenachtige afspraak tussen Ananias en Saffira.

Jezus die zei, dat Hij niets kon doen uit Zichzelf, kreeg openbaring van de Geest toen Hij tegen Natan-aël sprak: "Eer Filippus u riep, zag Ik u onder de vijgeboom."

Paulus kreeg inzicht in het hart van Elymas, de tovenaer en sprak een oordeel over hem uit.

De genadegave van geloof:

Door de gave van geloof krijgt iemand in een bepaalde situatie door de Geest een buitengewone zekerheid in zijn hart, dat God iets gaat doen.

Het is niet voor niets dat de gave van geloof vooraf genoemd wordt aan de gaven van genezingen.

Geloof haalt de aandacht van onszelf af en richt zich op God en Zijn woord. Geloof zegt: Heer, ik ben niets en U bent alles. Geloof zegt: mijn zekerheid ligt in Gods woord.

Geloof is zelfverloochening, afstand doen van de gedachte dat men iets kan en tegelijk erkennen dat God *alles* kan.

In Jacobus 5:15 staat: "En het gelovige gebed zal de lijder gezond maken, en de Heere zal hem oprichten."

Dit gebed bidt men alleen wanneer men door de heilige Geest de innerlijke overtuiging krijgt dat God van plan is om degene voor wie gebeden wordt, te genezen.

En omdat de gave van geloof vooraf genoemd wordt aan de gaven van genezingen, is het ook goed om deze volgorde aan te houden.

Men kan altijd een zieke, als hij er om vraagt, met olie zalven in de naam des Heren. Men vertrouwt hem daardoor toe aan de leiding van de heilige Geest.

Krijgt men door de heilige Geest de volle innerlijke overtuiging dat God van plan is de persoon in kwestie te genezen, dan kan men dit gelovige gebed uitspreken en de lijder zal gezond worden en de Here zal hem oprichten (Jac. 5:15).

Gaven van genezingen:

Het staat in de grondtekst in het meervoud. Het gebeurt soms dat sommige broeders uitsluitend bidden voor mensen met rugproblemen en andere bidden weer met

mensen die lijden aan migraine. Misschien bedoeld Paulus dit, als hij in het meervoud spreekt over "gaven van genezingen".

Handoplegging: Lucas 4:40 is wel de opvallendste tekst over dit onderwerp:

Toen de zon onderging, brachten allen, die zieken hadden, lijdende aan allerlei kwalen, dezen tot Hem. Hij legde ieder van hen afzonderlijk de handen op en genas hen.

Wij doen het goede als we de bijbelse opdracht, om voor de zieken te bidden, gehoorzamen. Of de zieke geneest of niet, ligt bij God.

Een verwachtingsvol gebed ontstaat wanneer we weten dat Jezus mensen genas, omdat Hij van ze hield en medelijden met ze had.

Daarom is het nuttig om Gods woorden hierover uit te spreken want het geloof komt door het horen en het horen door het woord van Christus.

Mt. 14:13/14

En toen Hij uit het schip ging, zag Hij een grote schare, en Hij werd

met ontferming over hen bewogen en genas hun zieken.

Marcus 1:40/42

En een melaatse kwam tot Hem, die voor Hem op de knieën viel, en smekende tot Hem zeide: Indien Gij wilt, kunt Gij mij reinigen.

En met barmhartigheid bewogen, strekte Hij zijn hand uit, raakte hem aan en zeide tot hem: Ik wil het, word rein! En terstond verliet hem de melaatsheid en hij werd rein.

Verder nog: Psalm 103:2/3 – Mt. 8:14/17 – Hand. 5:12-16.

God is vóór genezing en niet voor pijniging. Dit betekent dat we voor zieken moeten bidden, tenzij God ons vertelt dat we het niet moeten doen, of iemand overlijdt.

Werkingen van krachten

Het staat in de grondtekst in het meervoud en het is een genadegave om wonderen te verrichten.

In Handelingen 9:40 staat beschreven dat Petrus Tabita (Dorkas) uit de dood opwekte.

In Handelingen 13:8-11 lezen we dat Elymas met blindheid werd geslagen.

Men zou ook het oordeel dat Petrus over Ananias en Saffira uitspreekt kunnen zien als een wonder, hoewel het direct leidde tot hun dood.

De genadegave van het verrichten van wonderen kan men niet verklaren door menselijke vaardigheden; het is een door de Geest van God bewerkt buitengewoon en opzienbarend voorval.

Een wonder is een activiteit die God niet zo vaak doet en waarin Hij ontzag bij de mensen oproept en getuigt dat Hij bestaat. In Hand. 13:11 spreekt Paulus tegen Elymas de volgende woorden uit en in vers 12 lezen we het gevolg daarvan:

11 En nu, zie, de hand des Heren keert zich tegen u, en gij zult een tijd lang blind zijn en de zon niet zien. En terstond viel op hem donkerheid en duisternis, en rondtastende zocht hij iemand om hem bij de hand te leiden.

12 Toen de landvoogd zag, wat er gebeurd was, kwam hij tot geloof, zeer getroffen door de leer des Heren.

De genadegave van profetie:

In 1 Cor. 14:6 beschrijft Paulus, op welke manier hij zich richten wil tot de aanwezigen op een samenkomst: het is óf met een openbaring, óf met kennis, óf met profetie, óf met onderricht.

Dus kennis delen of onderricht geven is niet hetzelfde als profeteren.

Een simpele definitie van profetie is het menselijk verslag geven van goddelijke openbaring. Iemand die profeteert, spreekt in menselijke woorden uit, wat God spontaan in zijn of haar gedachten heeft gebracht.

Het gaat dus niet om het uitspreken van eigen gedachten of beelden, maar dat wat God op dat moment in de betreffende persoon legt.

Wij worden door Paulus aangespoord om te jagen naar de liefde én te streven naar de gaven des Geestes, doch vooral naar het profeteren. (1 Cor. 14:1) En in vers 39 schrijft hij: *Zo dan, mijn broeders, streeft ernaar te profeteren.*

In Handelingen 13:1 en verder lezen we over het nut van profetie:

1 Nu waren er te Antiochie in de gemeente aldaar profeten en leeraars ...en terwijl zij vastten bij de dienst des Heren, zeide de Heilige Geest: Zondert Mij nu Barnabas en Saulus af voor het werk, waartoe Ik hen geroepen heb.

3 Toen vastten en baden zij, en legden hun de handen op en lieten hen gaan.

4 Dezen dan, door de Heilige Geest uitgezonden ...

De heilige Geest sprak door één of meer van de broeders, die de gave van profetie hadden, met een duidelijke boodschap.

In Hand. 21:8 lezen we over ... *Fi-lippus, de evangelist, die behoorde tot de zeven, ...deze had vier ongehuwde dochters, die profetessen waren.*

En in vers 10 lezen we over Agabus die een profeet was:

10 En toen wij daar verscheidene dagen bleven, kwam uit Judea een zeker profeet, genaamd Agabus.

11 Toen deze bij ons gekomen was, nam hij de gordel van Paulus, en zich voeten en handen bindende,

zeide hij: Dit zegt de Heilige Geest: De man, van wie deze gordel is, zullen de Joden te Jeruzalem zo binden en uitleveren in de handen der heidenen.

Dat de gave van profetie in veel gemeenten Gods werkzaam was, blijkt ook uit de woorden van Paulus in Hand. 20:23 waar hij zegt:

En zie, nu reis ik, gebonden door de Geest, naar Jeruzalem, niet wetende wat mij daar overkomen zal, behalve dat de Heilige Geest mij van stad tot stad betuigt en zegt, dat mij boeien en verdrukkingen te wachten staan.

De heilige Geest sprak door broeders of zusters, die de gave van profetie hadden.

In 1 Cor. 14:24 beschrijft Paulus profetie als de gave, om in de samenkomst het verborgene van het hart aan het licht te brengen (1 Cor. 14:24/25).

Hoe moet men zich zo'n samenkomst als Paulus hier noemt, voorstellen?

In 1 Cor. 14:29 schrijft hij:

Wat de profeten betreft, twee of drie mogen het woord voeren, en de anderen moeten het beoordelen.

Paulus gaat er van uit, dat meerdere broeders het woord voeren op een samenkomst. Hij noemt hier twee of drie broeders. Ze spreken het woord Gods en zijn daarom "profeten".

Ik stel mij voor, dat een broeder die de leiding had, begon met een woord uit de Schrift. Een tweede broeder haakte daarop in en bevestigde dat woord en vult aan vanuit een andere invalshoek zoals de Geest het hem geeft.

Het kan zijn – als daar tijd voor is – dat ook nog een derde iets zegt wat daarbij past en dan gaan de andere aanwezigen het gesprokene beoordelen, namelijk weergeven wat hen heeft aangesproken.

Dergelijke samenkomsten zijn zeer opbouwend en bijbels.

Zo wordt één en hetzelfde onderwerp uitgediept. Wanneer deze broeders spreken in verbinding met de heilige Geest is hun hun spreken profeteren.

Het is niet louter kennis of theologie; nee, hun harte gesteldheid is dat zij graag door de Geest gedreven willen spreken.

Daarna krijgen de "anderen" gelegenheid om dit woord te beoordelen. Eén voor één komen ze naar voren en geven weer, wat hen heeft aangesproken. Ik stel mij voor enkele broeders en ook enkele zusters en wel kort in enkele minuten.

Op deze manier krijgt men een zeer levendige samenkomst en komt inderdaad het verborgene van de harten aan het ligt. Men hoort wat er in de harten leeft!

Dit is de bijbelse manier van samenkomen zoals Paulus aanbeveelt in 1 Cor. 14:26

Hoe staat het dan, broeders? Telkens als gij samenkomt, heeft ieder iets.

Zij, die zulke samenkomsten hebben meegemaakt, weten hoe gezegend en opbouwend dit is.

Het onderscheiden van geesten:
Mogelijk gaat het hier om een gave, om te onderscheiden, of een bepaald werk van de heilige Geest

is, of van een menselijke geest of van een duivelse geest.

Hierbij moeten wij in acht nemen wat 1 Johannes 4:1/2 hierover zegt:

Geliefden, vertrouwt niet iedere geest, maar beproeft de geesten, of zij uit God zijn; want vele valse profeten zijn in de wereld uitgegaan.

Hieraan onderkent gij de Geest Gods: iedere geest, die belijdt, dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, is uit God.

Wij, mensenkinderen, hebben deel gekregen aan het vlees en bloed van Adam na de zondeval. Een vlees, waarvan Paulus zegt in Romeinen 7:18 "want ik weet, dat in mij - dat wil zeggen in mijn vlees - geen goed woont." In Paulus' hart woonde Christus maar in zijn vlees zegt hij, woonde geen goed. In dat vlees kwam Jezus.

Immers, zoals Rom. 1:3 zegt, is Hij gesproten uit het geslacht van David naar het vlees maar naar de geest der heiligheid - door zijn opstanding uit de doden - heeft Hij verklaart Gods Zoon te zijn in kracht

In Hebr. 2:14 wordt het grote geheimenis der godsvrucht geopenbaard, namelijk Christus geopenbaard in het vlees (1 Tim. 3:16). Hij kwam in een vlees - zoals Romeinen 8:3 zegt - aan dat der zonde gelijk, en wel om de zonde.

Hij baande als Voorloper door het voorhangsel, dat is zijn vlees - een nieuwe en levende weg (Hebr. 10:19/20) en die gebaande weg mogen wij nu gaan.

Hebr. 2:14 zegt *Daar nu de kinderen aan bloed en vlees deel hebben, heeft ook Hij op gelijke wijze daaraan deel gekregen, opdat Hij door zijn dood hem, die de macht over de dood had, de duivel, zou onttronen.*

Alleen door op gelijke wijze deel te krijgen aan bloed en vlees als de kinderen, kon Hij - door zijn dood - hem die de macht over de dood had, de duivel, onttronen.

De gave van tongen:

In 1 Cor. 14:8 schrijft Paulus: *Ik dank God, dat ik meer dan gij allen in tongen spreek.*

Dit zijn geen woorden van een overdreven pinksterbroeder maar dit zijn de woorden van de apostel voor de heidenen: Paulus!

Hij bad in tongen; hij zong in tongen en hij gaf lofprijzing aan God in tongentaal.

Tongentaal zegt helemaal niets of iemand geestelijk is of niet. De Corinthiërs kwamen ten aanzien van geen enkele genadegave te kort (1 Cor. 1:7) maar toch kon Paulus niet tot hen spreken als tot geestelijke mensen, maar slechts als tot onmondigen in Christus (1 Cor. 3:1).

Het is één van de gaven van de Geest die Hij wil geven. Paulus schrijft hierover verder: *Ik wilde wel, dat gij allen in tongen spraakt* schrijft Paulus in 1 Cor. 14:5.

Hij schrijft dus niet zoiets als: ik wil dat jullie allemaal bang zijn voor tongentaal.

Nee; hoewel er vaak een verkeerd beeld heerst over tongentaal, zullen de meeste mensen met deze genadegave ons kunnen vertellen, dat hun relatie met de Here Jezus door tongentaal verrijkt is. En dat is nu juist de bedoeling van gebed en aanbedding.

Wat is dan het spreken in tongen?
Paulus schrijft in 1 Cor. 14:15

Hoe staat het dan? Ik zal bidden met mijn geest, maar ook bidden met mijn verstand; ik zal lofzingen met mijn geest, maar ook lofzingen met mijn verstand.

Paulus zegt dus eenvoudig: ik bid met mijn verstand maar ik bid ook met mijn geest. Wie bidt men zijn verstand, denkt na over wat hij zegt en spreekt dan woorden uit zoals "ik dank U Vader, voor deze nieuwe dag".

Wie bidt met zijn geest, denkt niet na over wat hij zegt maar spreekt dat uit, wat in zijn geest aan woorden omhoog komt.

Spreken in tongen is geen overname van de mond door de Geest, waarbij God de lippen en tong vastgrijpt om er allerlei klanken uit voort te brengen.

Nee, men spreekt dan woorden of klanken uit die in de geest omhoog komen. Het is net zoals een kind wat leert spreken: eerst één woord en dan twee en dan meer en dan een taal. Men hoeft niet bang te zijn dat men iets verkeerd doet.

Laten we daarbij denken aan de woorden van Jezus in Lucas 11:11-13

Is er soms een vader onder u, die, als zijn zoon hem om een vis vraagt, hem voor een vis een slang zal geven? Of als hij om een ei vraagt, hem een schorpioen zal geven?

Indien dan gij, hoewel gij slecht zijt, goede gaven weet te geven aan uw kinderen, hoeveel te meer zal uw Vader uit de hemel de Heilige Geest geven aan hen, die Hem daarom bidden?

Ik las het getuigenis van een baptisten zuster die het volgende schreef: In juni 1995 legde de heilige Geest een verlangen in mijn hart om een langere tijd te vasten.

Op de vierde dag (dat is meestal de dag waarop het verlangen naar eten het grootst is), stortte ik mijn hart uit bij God en plotseling kwamen er diep uit mijn binnenste woorden opwellen die ik niet kende. Het duurde even voordat ik doorhad dat ik in tongentaal bad.

De schrijver van deze bijbelstudie ervaaarde het zo: ik was er volkomen zeker van dat ik – door geloof - de heilige Geest ontvangen had zoals Galaten 3:14 en 2 Cor. 13:5 zeggen.

Ik lag geknield voor mijn bed op de zolderkamer van mijn ouderlijk huis (ik was toen ongeveer 22 jaar) en verlangde er naar, om in tongen te spreken.

Dit verlangen was door het woord en de heilige Geest in mijn hart gewekt.

Ik kreeg een drang om een woord uit te spreken, dat in mijn geest omhoog kwam en even daarna nog één en nog één. Deze tongentaal heeft zich de jaren heen ontwikkelt telkens wanneer ik in gebed was.

Ik denk dat ik daarna wel elke dag in tongen gebeden of gezongen heb en ervaar het, zoals Paulus in 1 Cor. 14:4a zegt: wie in een tong spreekt, sticht zichzelf.

Hoewel Paulus meer dan de Corinthiërs in tongen sprak en daarvoor God dankte, wilde hij in de Gemeente liever vijf woorden met zijn verstand spreken, om ook anderen te onderwijzen, dan duizenden woorden in een tong.

De gave van uitleg van een tong

Tongentaal is:

- óf een vorm van gebed (1 Cor. 14:2)

- óf van aanbidding (Hand. 10:46)
- óf van dankzegging (1 Cor. 14:16).

Dat wil zeggen: de vertolking is gericht op God en verheerlijkt Hem. De vertolking is niet zozeer horizontaal (op mensen) gericht maar verticaal (op God) gericht.

Wanneer een vertolking God groot maakt en verheerlijkt, is de kans groot dat het een juiste vertolking is. Is de vertolking belerend of berispand of wil de één aan de ander iets duidelijk maken, dan is de kans groot dat het een menselijke interpretatie is.

Verder dient alles getoetst te worden aan het woord van God.

Tenslotte kunnen we hierover zeggen wat in 1 Cor. 13:1 staat:

Al ware het, dat ik met de tongen der mensen en der engelen sprak, maar had de liefde niet, ik ware schallend koper of een rinkelende cimbaal.

Laten we daarom, bij het gebruik van de genadegaven van de Geest, de liefde najagen tot opbouw en tot

nut en niet om ons eigen ego daarmee op te poetsen.

Nogmaals: dit is een onderwerp dat controversieel is, dat wil zeggen, dat het een *twistpunt* kan worden, terwijl deze gaven van de Geest juist *bedoeld* zijn tot *opbouw* en tot *zegen* van de gemeente.

Als we de gaven van de Geest niet willen aannemen, ons er van afkeren en ze verwerpen, dan verwerpen we goddelijke hulp en keren wij ons op dit punt min of meer van God af.

Laten we in alle eerlijkheid onder ogen zien wat de heilige Geest ons wil aanbieden. Laten we samen verwachtingsvol zijn ten opzichte van de hulp die de heilige Geest ons wil geven, namelijk zijn genade gaven.

1.